

„Bravo!“ hüdis sõbber B. minno jutto peale, andis mulle kät ja ütles: „Mis praego neist head räkifite, sedda tahhan minna tõeks teha. — Teie teate, et ma enne Peterburgis kullasep-meister olin, ja kui mo terwis wae- seks jäi, andsin ammeti poea holeks ja tul- lin sia omma terwist kohhendama. Seal sain ühhe nore, wägga hästi õppetud kaupmehhega ebsite tuttawaks, pärrast sõbraks ja wimaks nisugguseks sõbraks, mis ennam, kui mitme wenna sõbrus.“

Selle sõbraga ollime mollemad ühhe wõe- raspeo peale pallutud. Ta olli muido ikka kaunis rõmus ja lustilinne, agga seal olli tem- ma ni kurw, nago olleks ta omma armsaid wannemid tagga leinanud, et mul temma pär- rast üsna halle meel olli. Muido, kui ta kus- sagil wõeraspeul olli, laulis ta imme wäärt paljo rõmolikko laulusi, heitis nalja ja teggi keik tembud, et keik rõdmsad woisid olla, ag- ga mis temmal sekord weaks olli, sest ei sa- nud minna arwo. Agga mitte üksi temma, waid ka üks prisk noor naesterahwas, kedda

ma enne olin näinud nisamma lustilise ja rõdmsa meelilise ollewad, kui mo sõbber, nähti tanna sellesamma waewa koorma ai ollewad. Se teggi minnogi meelt kurwaks, — läkjin nore naesterahwa jure, pärrisin, mis aäsi ted- da nenda pididi waewama, ütlesin ka: Teie, mo aus preili, teie ja mo sõbber Zwan ollete nenda kurwad, nago olleks teil kes teab mis süddame peal.“

„Kust teie sedda tunnete?“ küsis preili.

„Teie mõllematte lahke meel ja rõdm on teist tanna soutumaks kaddund, mis aäsi se on, mis teie süddamid waewab?“ küsisin minna.

„Oh Summal!“ õhtas temma ja erni weässi jooksis temmal palgid mõda mahha.

„Pange mitte pahhaks“, ütlesin ma, „et ma sedda teie käest küsisin, ma tahhaks hea melega sedda rasket kattet teie falla aäja pealt ärra wõtta ja teid jälle rõmolisjeks teha.“

Ta hakkas mo käest kiinni, wiis mind ühte isseárralikko kambri, kus keddagi nággemas egga kuulmas polnud ja ütles: „Teile, kui Zwani trui sõbrale woin ma omma süddame